ΠΑΛΗΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΣΗ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ

Κατὰ τὸ ἔτος 503 μ.Χ., ἐπὶ τῆς δυναστείας τοῦ Γοὺ-Τί, ἕνας μανδαρῖνος κατηγορήθηκε ὡς ἐγκληματίας καὶ καταδικάστηκε στὴν ἐσχάτη τῶν ποινῶν. Ὅταν ὁ γυιὸς τοῦ μανδαρίνου ἔμαθε τὴν τρομερὴ ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου, κίνησε ἀπὸ τὴν ἐπαρχία του καὶ κατέβηκε στὴν πρωτεύουσα, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ σώση ὁπωσδήποτε τὸν πατέρα του, θυσιάζοντας ἀκόμα καὶ τὴν ἴδια του τὴ ζωή.

Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, πῆγε στὸ παλάτι καὶ παρακάλεσε νὰ ὁδηγηθῆ ἀμέσως ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορος.

Μόλις ὁ νέος, ποὺ δὲν θὰ ἦταν μεγαλείτερος ἀπὸ δεκαεφτὰ ἐτῶν, παρουσιάστηκε μπροστὰ στὸν «Υἱὸ τοῦ Οὐρανοῦ», ἔπεσε στὰ γόνατα καὶ ἄρχισε νὰ τὸν παρακαλῆ νὰ λυπηθῆ τὸν πατέρα του.

Ὁ αὐτοκράτωρ παραξενεύτηκε γιὰ τὴν αὐθαίρετη παρουσίασι τοῦ νέου ἐνώπιόν του, κι' ἀφοῦ τὸν διέταξε νὰ σηκωθῆ, τὸν ἐρώτησε:

—Γιατί ἔσπευσες νὰ παρουσιαστῆς ἀντικανονικῶς ἐνώπιόν μου καὶ δὲν ἔκαμες ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι πολῖτες;

Ὁ μικρὸς ἀπάντησε μὲ θάρρος, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σοβαρᾶς ὑποθέσεως, ποὺ δὲν ἐπιδεχόταν καμμιὰ βραδύτητα.

—Ὁ πατέρας μου καταδικάστηκε σὲ θάνατο καὶ σὲ λίγο πρόκειται νὰ θανατωθῆ, εἶπε. Ἤρθα, λοιπὸν ἐδῶ νὰ παρακαλέσω τὸν αὐτοκράτορα νὰ διατάξη τὴν ἀναστολὴ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ πατέρα μου καὶ νὰ δεχθῆ ἐμένα στὴ θέσι ἐκείνου!

Τὰ λόγια αὐτὰ συνεκίνησαν τὸ Γοὺ-Τί, ὁ ὁποῖος, θέλοντας νὰ βεβαιωθῆ ἂν ἡ ἀπόφασι τοῦ νέου ἦταν εἰλικρινής, ἢ ἦταν ἁπλῶς ἕνα τέχνασμα γιὰ νὰ σώση τὸν πατέρα του, ἐκάλεσε ἕναν ἀπὸ τοὺς αὐλικούς του καὶ τοῦ εἶπε:

—Πάρε τὸν νέον αὐτὸν καὶ ἐξέτασέ τον νὰ ἰδῆς ἂν ἡ ψυχή του εἶνε ἀποφασιστική, ἂν πράγματι ἀγαπάει μέχρις αὐτοθυσίας τὸν πατέρα του, ἢ ὑποκρίνεται.

Τότε ὁ νέος φώναξε θαρρετὰ καὶ τίμια:

—Ἐκεῖνο ποὺ ἀποφάσισα εἶνε ἀποτέλεσμα τῶν δικῶν μου σκέψεων καὶ κανένας δὲν μοῦ ἐνέπνευσε τὴν ἰδέα νὰ προσφέρω τὴ ζωή μου γιὰ τὸν πατέρα μου. Τὸ ζήτημα τοῦ θανάτου εἶνε πολὺ σοβαρὸ καὶ δὲν ἐπιδέχεται φλυαρίες ἢ ἐπιπολαιότητες. Δὲν ὑπάρχει βέβαια κανεὶς στὸν κόσμο, ποὺ νὰ μὴ φοβᾶται τὸ θάνατο. Ἐγὼ ὅμως, γιὰ νὰ σώσω τὸν πατέρα μου, ἐπιθυμῶ νὰ ὑποστῶ τὴ φοβερὴ αὐτὴ θυσία!....

Ὅταν ὁ Γοὺ-Τὶ ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ νέου αἰσθάνθηκε τέτοια συγκίνησι, ὥστε διάταξε ἀμέσως νὰ ἀποφυλακισθῆ ὁ καταδικος μανδαρῖνος καὶ νὰ ἀποδοθοῦν δημοσίως τιμὲς στὸν νέο ἐκεῖνον γιὰ τὴν ὑπέροχη φιλοστοργία του.

Ἡ παραπάνω ἱστορία εἶνε πολὺ διαδομένη κι' ὡς σήμερα ἀκόμη στὸν κινέζικο λαό.

σ' αὐτὸ ἕνα μικρὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα. Μιὰ βελόνη τώρα αὐτοῦ τοῦ ὀργάνου μετράει τὴν ἀντίστασι τῆς ἐπιδερμίδος στὸν ἠλεκτρισμό, ὅταν ἀπαντᾶ ὁ ἐξεταζόμενος στὶς διάφορες ἐρωτήσεις ποὺ τοῦ κάνουν. Ἂν λέει ψέμματα, ἡ βελόνη σημειώνει μεγαλείτερη ἀντίστασι τῆς ἐπιδερμίδος στὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα κι' ἡ ταραχή του αὐτὴ καταγράφεται μὲ μιὰ ἄλλη βελόνη ἐπάνω σ' ἕνα φύλλο χαρτιοῦ, μὲ τεθλασμένες γραμμές, ὅπως εἶνε ἡ γραμμὲς τοῦ σεισμογράφου...

Ὁ περίφημος ὡστόσο καθηγητὴς Βόλλμερ, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἀναπόλεως, ἔχει ἀνακαλύψει ἕνα τελειότερο κάπως ὄργανο, τὸν «πνευμοκαρδιοσφυγμογράφο» ἢ «τὴ μηχανὴ ποὺ σὲ κάνει νὰ λὲς τὴν ἀλήθεια». Διαλέξτε ὅποιο θέλετε ἀπ' αὐτὰ τὰ δυὸ ἀμερικανικὰ ὀνόματα.... Αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία.... Σημασία, καὶ μεγάλη μάλιστα, ἔχει τὸ ἴδιο τὸ μηχάνημα, τὸ ὁποῖο, ὅπως ἐξηγεῖ ὁ καθηγητὴς Βόλλμερ, εἶνε μιὰ ἐφεύρεσις ἡ ὁποία καταγράφει συγχρόνως τὴν ἀναπνοή, τὴν ἀρτηριακὴ πίεσι καὶ τὴν ἔντασι τοῦ σφυγμοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Αἱ ἀντιδράσεις ποὺ προέρχονται ἀπὸ αὐτὲς τὶς τρεῖς λειτουργίες τοῦ ὀργανισμοῦ μας σημειώνονται μὲ καμπύλες ἢ μὲ τεθλασμένες σ' ἕνα φύλλο χαρτιοῦ, ὅπως καὶ στὸ ὄργανο τοῦ Γερμανοῦ δόκτορος Βέχσλερ. Κάθε λοιπὸν ἐρώτησις ποὺ τίθεται στὸν ἐξεταζόμενο, τοῦ προκαλεῖ μιὰ κάποια συγκίνησι. Ἡ συγκινήσεις αὐτὲς καταγράφονται στὸ χαρτὶ μὲ διαφορετικὸ τρόπο, ἀναλόγως τῆς φύσεώς των — φόβος, θυμός, ἀπογοήτευσις — καὶ διαβάζονται εὔκολα, ὅπως διαβάζει κανεὶς ἕνα βιβλίο!.... Ἕνας ἀθῶος τώρα μπορεῖ βεβαια νὰ ταραχτῆ στὴν ἀρχή, σιγὰ-σιγὰ ὅμως, ὅσο προχωρεῖ ἡ ἀνάκρισις, θὰ ἡσυχάση, ἐνῶ ὁ ἔνοχος ἢ ὁ ψεύτης, ὅσο κι' ἂν εἶνε ψύχραιμος στὴν ἀρχή, θὰ ἐκνευρισθῆ στὸ τέλος καὶ θὰ προδώση τὴν κρυφὴ συγκίνησί του....

Τὸν «πνευμοκαρδιοσφυγμογράφο» λοιπόν, ἂν καὶ δὲν εἶνε ἀκόμη τελειοποιημένο, τὸν μεταχειρίζονται σήμερα οἱ Ἀμερικανοὶ ἀστυνομικοὶ καὶ τὸν θεωροῦν ὡς τὸν καλύτερο συνεργάτη τους, ὅταν ἀνακρίνουν τοὺς τρομεροὺς «γκάνγκστερς», ποὺ μποροῦν νὰ ξεγελάσουν ἀκόμη καὶ τὸ διάβολο....

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

—Ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾶμε ἔχει πάντοτε δίκηο.

—Ἡ γυναῖκες ποὺ ξέρουν νὰ μισοῦν, εἶνε ἡ μόνες ποὺ ξέρουν καὶ ν' ἀγαποῦν.

—Ἡ λύπη τῆς χήρας ἀρχίζει τὴν Κυριακὴ καὶ τελειώνει τὴν Τετάρτη.

—Ἡ λογικὴ εἶνε ἀνίκανη νὰ λύση τὰ ζητήματα τῆς καρδιᾶς.

—Μὴν πιστεύεις ποτὲ ὅτι ἡ καρδιὰ δὲν ἔχει καὶ λίγο πνεῦμα. Τὸ πνεῦμα ὅμως δὲν ἔχει διάλου καρδιά.

—Στὴν γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει ἀληθινὰ λείπει ἡ φιλαρέσκεια.

—Γυναῖκα πνευματώδης ἀποτελεῖ συνεχῆ ἀγωνία γιὰ τὸ σύζυγό της καὶ διαρκῆ εὐχαρίστησι γιὰ τοὺς ξένους.

—Τὸ αἴσθημα, ἡ ἀγάπη, ὁ πόνος, ἡ ἀφοσίωσις θὰ εἶνε πάντοτε ἡ ζωὴ τῆς γυναίκας.

—Ἡ εὐγλωττία τῶν γυναικῶν συνίσταται πρὸ πάντων στὸν τόνο τῆς φωνῆς των, στὸ βλέμμα των καὶ στὶς χαριτωμένες των κινήσεις.

—Γυναῖκα, ποὺ δὲν ἔχει τίποτε τὸ ἀπαλὸ στὶς κινήσεις της, δὲν ἔχει ψυχή.

—Ἡ γυναῖκα, ὅπως ὅλα τὰ ἀδύνατα ὄντα, δὲν τολμᾶ νὰ εἶνε ὑπερβολικὰ τολμηρή. (Μισία Βαλλιὲρ)

—Ἡ μεγαλείτερη ἡδονὴ γιὰ τὴ γυναῖκα, ἐκτὸς ἀπ' τὴν ἀγάπη, εἶνε ἡ ὑποταγή. (Δουρουΐ)

—Ὁ ἔρως μοιάζει μὲ τὶς ἐπιδημίες: ὅσο περισσότερο τὶς φοβᾶται κανείς, τόσο περισσότερο κινδυνεύει νὰ προσβληθῆ ἀπ' αὐτές... (Σαμφὸρ)

—Ὅταν μιλᾶτε γιὰ ἔρωτα μὲ μιὰ γυναῖκα, νὰ θίγετε ἀκροθιγῶς τὸ θέμα σας... Ἡ γυναῖκες προτιμοῦν νὰ μαντεύουν ὅ,τι τοὺς λὲν γιὰ τὸν ἔρωτα, παρὰ νὰ τὸ ἀκοῦν. Τοὺς ἀρέσει — ὅπως εἶπεν ἕνας μεγάλος καταστρατηγὴς γυναικῶν — ν' ἀφίνουν τὴν καρδιά τους νὰ περπατῆ στὴ σκιά. (Ζουμπὲρ)

—Ὁ ἔρως, ἢ μᾶλλον ἡ ἐπιθυμία νὰ ἐμπνεύσουν τὸν ἔρωτα, δίνει στὶς γυναῖκες ἕνα σωρὸ ἐλαττώματα — ὅσα ἀκριβῶς ἀφαιρεῖ ἀπ' τὸν ἄντρα. (Σούαρντ)

—Ἂν παραδεχτοῦμε πὼς ἡ ζωὴ εἶνε λουλοῦδι, ὁ ἔρως εἶνε τὸ μέλι ποὺ τρυγᾶται ἀπ' αὐτό. (Β. Οὐγκὼ)

Στὸν ἔρωτα, τὸ θῦμα πάντα θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του ἔνοχο. Γι' αὐτὸ καὶ εἶνε πρόθυμο νὰ ταπεινωθῆ. (Ἰούλιος Σαντὼ)

—Κάθε καινούργιος ἔρωτας ἔχει ἀνέκφραστα θέλγητρα. Γιατί ὅλη ἡ εὐχαρίστησι τοῦ ἔρωτος βρίσκεται στὴν ἀλλαγή. (Μολιέρος)

—Μπορεῖ κανένας νὰ ἐμπνεύση ἔρωτα, σὲ ὁποιαδήποτε ἡλικία κι' ἂν βρίσκεται. Ὅταν εἶνε νέος, μιλεῖ στὴν καρδιὰ ἀπευθυνόμενος στὶς αἰσθήσεις· ὅταν πάλι εἶνε ἡλικιωμένος, μιλεῖ στὶς αἰσθήσεις ἀπευθυνόμενος στὴν καρδιά.... (Ρετὶφ ντὲ Μπρετὸν)

—Ὁ ἔρως εἶνε κάτι ποὺ ἔρχεται ἀπὸ κάτου, καὶ ποὺ τελειώνει κάπως!..... (Ντυκλὸ)

—Ἀπὸ ὅλα τὰ ἀνθρώπινα πάθη, ὁ ἔρως εἶνε ἐκεῖνο ποὺ ἀντιτίθεται περισσότερο στὴ λογική, ποὺ φέρνει περισσότερη ἀνησυχία στὴν ψυχὴ καὶ ποὺ τὴν παρασέρνει στὰ μεγαλείτερα λάθη. Δὲν ὑπάρχει καμμία σχεδὸν διαφορὰ μεταξὺ ἑνὸς ἐρωτευμένου κι' ἑνὸς παράφρονος. Γιατί, ναὶ μὲν ἡ παραφροσύνη σκοτίζει τὸ μυαλό, κι' ὁ ἔρως ὅμως σκοτίζει τὴν κρίσι καὶ τὸ λογικό.

Ἂν θελήσουμε νὰ παρακολουθήσουμε μερικοὺς ἐρωτευμένους, θὰ παρατηρήσουμε ὅτι ὁ ἕνας νοιώθει ἔρωτα γιὰ ἕνα πρόσωπο, κάθε ἄλλο παρὰ χαριτωμένο, ὁ ἄλλος νοιώθει μῖσος γιὰ ἕνα πρόσωπο ποὺ θάξιζε ἐν τούτοις νὰ γαπηθῆ.... Ἄλλος πάλι βρίσκει ὡραῖο ἕνα πρόσωπο ἄσχημο, ἐνῶ ἕνας τέταρτος βρίσκει ἄσχημο ἕνα πρόσωπο ὡραῖο. Ἄλλοι περιφρονοῦν πρόσωπα ποὺ θάξιζαν ὅλη τὴν ἐκτίμησί τους, κι' ἄλλοι ἐκτιμοῦν πρόσωπα ἄξια περιφρονήσεως. Ὑπάρχουν ἐρωτευμένοι ποὺ τρέχουν κατόπιν προσώπων ποὺ τοὺς ἀποφεύγουν, ἐνῶ ἄλλοι ἀπεναντίας ἀποφεύγουν πρόσωπα ποὺ τοὺς καταδιώκουν μὲ τὸν ἔρωτά τους. Καὶ τυφλοὶ ἀκόμα θὰ μποροῦσαν νὰ κάνουν καλύτερη ἐκλογὴ στὸν ἔρωτα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τρελλούς.

Ἐὰν παραδεχτοῦμε, λοιπόν, ὅτι τὸ λογικὸ εἶνε τὸ μεγαλείτερο ἀπὸ τ' ἀνθρώπινα ἀγαθά, τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος ποὺ μᾶς κάνει νὰ τὸ χάνουμε, εἶνε ἡ μεγαλείτερη συμφορὰ ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς τύχη! (Δὶς ντὲ Συντερὺ)

—Γιὰ νὰ πεισθῆ κανένας πόσα παράλογο εἶνε τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος, ἀρκεῖ νὰ παρατηρήση ἀπὸ τί ἱκανοποιεῖται: ἕνα βλέμμα, ἕνα τίποτε εἶνε, γιὰ τὸν ἐρωτευμένο, τὸ κορύφωμα τῆς εὐτυχίας, τὸ ἀντικείμενον ὅλων τῶν ἐλπίδων του, ἡ πληρωμὴ γιὰ ὅλα ὅσα ἔχει ὑποφέρει! Γιὰ ν' ἀποχτήση ἕνας ἐρωτευμένος τοὺς σπουδαίους αὐτοὺς «θησαυρούς», ἀναστενάζει, κλαίει, ὑφίσταται τὰ πάντα, χωρὶς νὰ παραπονεθῆ ποτέ, βρίσκεται σὲ μιὰ διαρκῆ ἀνησυχία, χάνει τὴν ὄρεξι καὶ τὸν ὕπνο του, δὲν μιλεῖ, δὲν γελᾶ, εἶνε χλωμός, ἀδύνατος, ὀνειροπόλος καὶ μελαγχολικός... Ἔ, μὰ εἶνε κατάστασι αὐτή; (Δὶς ντὲ Συντερὺ)

—Ἡ ζήλεια τρέφεται μὲ τὸ δηλητήριο, μὲ τὸ ὁποῖον ποτίζει καὶ τὴν ψυχὴ τὴν ὁποίαν ἔχει κυριεύσει. (Δὶς ντὲ Συντερὺ)